

Minu kodumaa

Lugupeetud žürii, õpetajad ja õpilased!

Su üle Jumal valvaku,
mu armas isamaa!
Ta olgu sinu kaitseja
ja võtku rohkest õnnista,
mis iial ette võtad sa,
mu kallis isamaa!

Need lootust täis lauluread pärinevad meie hümnist, mille pani kirja Johann Voldemar Jannsen. Jannsen oli mees, kes püüdis iga hinna eest säilitada eestlust ja äratada meis rahvustunnet, ta väärtustas haridust ja kirjutas oma ajalehte Perno Postimees just nimelt eesti keeles. See ei tundu meie jaoks midagi ebatavalist, poed on täis eestikeelseid ajalehti ja ajakirju, aga Jannsen oli see julge mees, kellest see kõik alguse sai.

Jannseni soov, et tema armastatud isamaa saaks rohkesti õnnistatud, täitus. Meie põlvkond on näinud kõige vabamat ja ilusamat aega terves Eesti ajaloos. Meil on kõik mida me vajame ja veel palju muudki. Paraku võis Jannsen sellest ainult unistada, et väikesest Balti riigist võiks ükskord saada vaba, päriselt vaba riik. Meie jaoks on see aga tegelikkus.

Ilusaid asju on Eestis palju, nagu meie oma keel - eesti keel. Kaunid sõnad lendavad taeva poole just meie enda kodumaal. Keegi teine pole eesti keelt hinnanud nii nagu eestlased ise ja ilma meieta ei saa see ka püsima jääda. Globaliseerumise tulemusena on meie keelde sünenud hulganisti ingliskeelset slängi. Pole paha hinnata teisi kultuure ja keeli, aga ei tasu unustada, kui palju on meie esiisad ja ka esiemad võidelnud selle nimel, et meil oleks eestikeelne haridus, eestikeelsed raamatud ja inimesed, kes armastavad oma emakeelt.

Meie loodus on samuti ilus, ilusad on metsad ja ilusad on järved, ilusad on rabad ja ilusad on sood. Selline on minu kodumaa, siia olen ma sündinud ja selle maa mulda soovin ma ka puhkama jääda. Kas need kaunid kohad on ka järgmise saja aasta pärast nii ilusad? Ei oska öelda, aga palju on neid meis endist. Kas austame seda ilusat kodumaad, mille Looja on meile kinkinud, kas austame neid metsi, mis on meid varjanud ja andnud ellujäämiseks kõik vajaliku.

Kas meie ahnus on liiga suur, et jätta alles natukenegi seda metsa, kust meie ise pärit olema, metsa, kus on ikka alles nii palju mälestusi ja nii palju ilu.

Ilusaid asju on Eestis tõesti palju, ilusad on inimesed, ilus on keel, ilusad on laulud ja ilusad on traditsioonid. Meil kõigil on oma lugu rääkida ja seda just siin Eestimaal. Ma loodan, et võtate tänase päeva et järgi mõelda, milline ime ja õnnistus on olla osake Eestimaast, käia vabal maal ja laulda oma hümnid „ Mu Isamaa, mu õnn ja rõõm!”

Ilusat vabariigi aastapäeva kõigile!

Elagu Eesti!

Maarja Plamus

11.H